

Justyna Biedrawa, Dotykkiem

Nie było światła, więc postanowiliśmy wyjść
Bo bez światła trudno razem z sobą być
W mroku nawet najmniejszy gest
powodował rany bolesne

Budowaliśmy dom na niepewnych fundamentach
Wiem, byłam niepewna, ale mocno wierzyłam
Potęgą podświadomości
chciałam miłość wywołać

Straciliśmy coś, czego nigdy nie było
Dotyk dawał złudzenie, że wszystko będzie dobrze

Dotykkiem zabijałam wątpliwości
a miłości, nie było miłości
Za dotykiem chowałam złości
a miłości, nie było miłości
Dotykkiem szukałam bliskości
a miłości, nie było miłości
Dotyk zabijał uczucie samotności

Uciekałam w sen, gdy trudno było znieść
że niby jesteś obok, lecz wyglądasz jakoś obco
Codziennie stopniowo traciłam grunt
Dotykkiem zatrzymując cię tu

Szukaliśmy światła w niewłaściwym miejscu
Błądziliśmy w ciemności zupełnie bez sensu

Dotykkiem zabijałam wątpliwości
a miłości, nie było miłości
Za dotykiem chowałam złości
a miłości, nie było miłości
Dotykkiem szukałam bliskości
a miłości, nie było miłości
Dotyk zabijał uczucie samotności